
Donderdag 26 november
Thanksgiving Day

Guit-regio
De Sudd, Soedan
Het Arabische kalifaat

Vanaf deze hoogte was het allemaal goed zichtbaar.

Links stonden de Simba-brigades, de strijdkrachten van het Volksparadijs van Afrika. Ze hadden zich plompverloren opgesteld op een droog stuk grond van een paar vierkante kilometer groot, een van de weinige in de Sudd, een papyrusrietmoeras in het zuiden van Soedan. Ze hadden tanks, glinsterend in de lome ochtendzon, ingegraven door bulldozers en verscholen achter struikgewas en bomen; het waren vooral Indiase Vijayanta's en zo goed als identieke Britse Mark III's uit Nigeria. Sommige tanks waren voorzien van upgrades van de Chinese beschermheren van het vpa.

Naast de ingegraven tanks stonden pantservoertuigen, lichte tanks en een paar duizend infanteristen. Geharde veteranen uit de strijd die geleid had tot de bevrijding en eenwording van Centraal-Afrika, versterkt met op-en-top getrainde Nigerianen. Onder bevel van Indiase officieren hadden ze geprobeerd te voorkomen dat de vijand op de kleine, naamloze aftakkingen van de Nijl kon ontschepen om op droge grond op te rukken. Nu streden ze met handvuurwapens en mortieren tegen de overmacht van tanks en troepen van het kalifaat.

Het geschut van de tanks ratelde. Mortieren werden afgevuurd en

trokken wollige strepen van witte rook achter zich aan, die zich langzaam verspreidden door lucht zo vochtig en drukkend dat de vliegende man het gevoel had er bijna op te kunnen lopen. Voertuigen explodeerden in een plotselinge vuurbal; de schokgolven van de dodelijke detonaties bewogen zich voort en sloegen tegen de blote, lichte huid van de man. De walm van ontvlammende brandstof werd omhooggestuwd door zwarte rookpluimen boven rood vuur en verdrong voor even de warme geur van de rottende vegetatie in het eindeloze moeras. Daarna maakte de scherpe stank van uitgebrande diesel plaats voor het bedrieglijke barbecue-aroma van brandend mensenvlees.

Op deze hoogte was het gegil niet te horen. Niet dat dat gegil verreikte te midden van het kolossale, oorverdovende gedreun van moderne oorlogvoering.

Het oorlogsmaterieel van het kalifaat rolde uit landingsvoertuigen die beschermd werden door Russische gepantserde rivierboten, met groene vaandels die bewogen als het poepbruine rivierwater in een lome bries. Ook de gevechtsvoertuigen waren voornamelijk van Russische makelij. Afgeplatte T-72's en een paar modernere T-90's gingen voorop, gevolgd door echelons BMP-2's en BMP-3's, amfibievoertuigen met ratelende 30mm-mitrailleurs en lasergestuurde anti-tankraketten die vanaf de aan de platte geschutskoepel bevestigde rails werden gelanceerd.

Na een eerste succesje van het vpa deed de overmacht van het kalifaat zich gelden. Verraden door hun eigen vuur werden de verdedigende tanks en mortiernesten al gauw een voor een uitgeschakeld. De aanvallers omsingelden de vijand in de klassieke halvemaansformatie. Daarna zou de infanterie de BMP's verlaten om de laatste restjes op te vegen. Maar ondanks toenemende verliezen bleven de in camouflagekleedij gestoken vpa-veteranen hardnekkig verzet bieden.

Zo hoog boven de grond, in en uit wolken schietend, maakte de vliegende man zich nauwelijks zorgen of hij gezien werd of niet. Natuurlijk was het beter als hij onbespied bleef; dat maakte de verrassing alleen maar groter. Niet dat het hem om de *verrassing* ging. Niet in militaire zin tenminste. Die soldaten, mieren, daarbeneden op de groene en modderbruine aarde konden weinig veranderen aan wat er stond te gebeuren.

Maar niemand keek. In een wereld waarin vliegende mensen niet ongewoon waren, was het nog steeds niet iets wat je, nou ja, verwachtte te zien.

Vanuit het noorden klonk geraas. Hij hoorde het ondanks het doemgeklatter van moderne oorlogvoering. De vliegende man keek en zag twee stipjes in de blauwe lucht verschijnen, iets boven de vlakke horizon van het moeras.

‘En nu ik,’ sprak hij tegen de wind. Hij zette een duikvlucht in.

Rechts van hem schoten ze voorbij: twee Russische SU-25-bommenwerpers, net zo gedrongen en lelijk als hun NAVO-bijnaam ‘Frogfoot’, of kikkerpoot, deed vermoeden. De VPA-troepen, die geen gevechtsvliegtuigen hadden – die immers duur waren in aanschaf, bemanning en onderhoud – konden zich amper verweren tegen deze nieuwe dreiging, behalve met draagbare raketwerpers. Deze waren inmiddels afgevuurd en de raketten joegen al op de flakkerende, valse flares die de piloten van de kalief als een spoor achter zich aan trokken. Twee van deze gevechtsvliegtuigen, uitgerust met Gatling gun, antitankraketten en pantserdoorborende projectielen, waren voldoende om tanks in de as te leggen zoals een kind mieren kon verbranden met een vergrootglas.

Ware het niet dat de vliegende man zijn rechterarm uitstak juist op het moment dat ze langs hem flitsten. Uit zijn handpalm schoot een witte straal die de flares deed verbleken en een mooi, rond gat in beide vliegtuigen boorde.

Ze werden verzwolgen door exploderende kerosine en munitie en vielen als snel opbrandende sterren uit de lucht.

Het was een teken. Vlak nadat de vliegtuigen explodeerden, werd de wereld gehuld in duisternis. Als een tsunami rolde het zwart voorwaarts, over de overklaste VPA-soldaten en naar het triomfantelijk oprukkende moslimleger.

De vliegende man lachte. Hij beeldde zich de vijandelijke troepen in, met hun groene vlaggen, hoe hun zelfvertrouwen wegebde, hoe ze in doodsangst snel rechtsomkeer maakten. Het kon niet anders dan dat ze dachten dat hun Allah hen volledig in de steek had gelaten.

Maar de bevrijders hadden de strijd niet gewonnen. Nog niet. Hun nachtzichtapparatuur was even nutteloos in deze onnatuurlijke duisternis als die van het kalifaat. Het enige wat de vijand hoefde te doen, was blind blijven oprukken om de vastgepinde verdedigers de gena-

deslag toe te dienen. *Tijd voor Leucrotta om zijn ding te doen.* En natuurlijk de vliegende man zelf, die kostbare gevechtsvliegtuigen als vliegen uit de lucht mepte.

Het was goed om een Aas te zijn. Of beter nog, een Aas met krachten als die van een god. Een god van vergelding. Een god van de revolutie.

Hij was de Radical. En het was waanzinnig om hem te zijn.

Hij stortte zich in de duisternis. Die greep hem beet als een man die in de koude zee verdronk, hulde hem in een mist zwarter dan het hart van een bankier. Maar toch kon hij zien: het meisje had zijn ogen beroerd met haar koele, ranke vingers. Het was als schemerlicht dat alle kleuren opzoog. Om zijn komst luister bij te zetten vuurde hij een plasmastraal af, en daarna nog een. Twee van de voorste T-90's lichten op. De geschutskoepel van een van de tanks schoot meters de lucht in, opgestuwd door een geiser van wit vuur die werd veroorzaakt door exploderende munitie. De massieve koepel viel daarop weer recht omlaag, maar landde niet op dezelfde plek, zodat de rode gloed van het hellevuur in de cabine duidelijk zichtbaar was, ook voor hen die verblind waren door de duisternis.

De overige tanks van het kalifaat wisten niet meer waar ze het zoeken moesten. De meeste waren tot stilstand gekomen toen de bemanning van de bepantserde monstrositeit buiten niets meer kon zien. Andere ploegden door en botsten tegen elkaar of verpletterden kleinere pantservoertuigen als kakkerlakken. Een T-72 vuurde zijn kanon af en zette tien meter verderop een wapenbroeder in vuur en vlam. Ondanks de giftige rook die hem dreigde te verstikken, wierp Tom zijn blonde hoofd naar achteren en lachte.

De Arabische en Soedanese troepen vluchtten in doodsangst hun voertuigen uit. Sommigen stierven toen schutters van het kalifaat in paniek hun machinegeweren leegden. Tanks vuurden in het wilde weg of explodeerden in een fontein van vuurwerk.

Raketten schoten langs hem heen. De duisternis was over de anti-tankgreppels van de frontlinie gerold, over de VPA-tanks heen, en had hun bemanning gezegend. Aan hen om de verblinde vijand af te maken.

Tom keek achterom, naar de VPA-troepen. Over de moerassige grond kwam een monster aangestormd, een lawine van hoge schoften, gestippelde vacht en rollende spieren. Speeksel droop uit de

enorme, zwarte muil. Een gevlekte hyena, *Crocuta crocuta*. Maar geen gewone: een reus met een schofhoogte van anderhalve meter en een gewicht van tweehonderd kilo. Het was een weerling, een gedaante-wisselaar. De derde Aas die het vPA in de strijd wierp.

Achter hem rende een twaalfstal blote mannen. Tom zag hoe hun donkere, glanzende lichamen begonnen te vervormen en te veranderen. Ze transformeerden in luipaarden, vier zwarte, de overige geelbruin gevlekt.

Maar dit waren geen Azen. Zij vormden de harde kern van het mystieke Luipaardengenootschap, die met afschrikwekkende geheime rituelen de beet van Alicia Nshombo hadden geaccepteerd. Zelfs hun medestrijders van het Luipaardencommando, de elitetroepen van het vPA en de geheime politie, waren bang voor ze.

Het gebrul van een twaalfcilindermotor vulde Toms oren en verdrong zelfs de bijna onafgebroken explosies. Hij schoot omhoog. Even hing hij boven de aarde, met boven hem de sterren. Daar wachtte hij, lang genoeg om de stekende straling van de zon te voelen, en het luchtledige dat aan zijn oogbollen en bloed zoog. Hij spatte niet uiteen – niemand spatte hier uiteen. Het ging slechts om een enkele atmosfeer drukverschil. Niks schokkends.

Toen was hij weer terug, twee meter boven een T-90 waarvan de bestuurder had besloten of het bevel had gekregen om recht op de ongelovigen af te stormen, in de hoop aan de duisternis te ontkomen of om ten minste de vijand weer in het vizier te krijgen. De hitte van 1100 pk's stroomde uit de luchtroosters aan de bovenzijde van de cabine en omhulde hem als de ademtocht van een draak. Hij liet zich achter de geschutskoepel op de tank zakken.

Hij knielde en greep de koepel met beide handen beet. Kreunend kwam hij weer overeind. Hij had de loodzware koepel losgetrokken van de cabine. Terwijl hij steeds sneller om zijn as draaide, wierp hij de koepel als een kolossale discus naar een naburige T-72. Het gevaarte klapte tegen de koepel van de andere tank. Een felle, witte flits verblindde het zicht toen de munitie in beide koepels explodeerde.

Tom sprong aan de andere kant van de tank op de grond. Ondanks het feit dat geschutskoepel en kanon weg waren, was de tank nog steeds massief, en nu deed de schokgolf van meerderde explosies die massa vervaarlijk overhellen. Boven zijn hoofd hoorde hij het gefluit van voorbijliegende scherven.

Het luik van de bestuurder sprong galmend open en het laatste bemanningslid probeerde uit het voertuig te krabbelen. Plotseling verscheen er een harige gedaante op de korte, licht hellende voorkant van de tank. De bestuurder, half in en half uit de cabine, voelde het gevaar en verstarde.

Hij gilte, waarop Leucrotta's immense kaken met een afschuwelijk gekraak dichtklapten en de voorzijde van zijn schedel afrukten.

Tom nam de situatie in zich op. De tanks van het kalifaat, of in ieder geval de tanks die niet in lichterlaaie stonden, rolden in paniek alle kanten op. Leucrotta en de luipaardweeringen renden erachteraan en doodden de vluchtende soldaten als konijnen. De door de duisternis beroerde VPA-schutters bleven hun vijanden bestoken. Het moslimleger was geen eenheid meer, maar een losgeslagen kudde die in paniek alle kanten opstoot.

Het enige wat nog restte, was alles afmaken wat nog binnen bereik was. En dat was een klusje waar Tom Weathers pas écht van genoot.

Jackson Square New Orleans, Louisiana

Michelle ligt op het strand te bakken.

De gedaante van een jongen blokkeert de zon. 'Wie ben jij?' vraagt ze.

Hij doet zijn mond open, maar er komen geen woorden uit – alleen licht en vuur.

Michelle wil wegrekken, maar weet dat ze niet kan ontsnappen. Vuur, licht en energie dringen in haar lichaam door. Ze zwelt op en laat de overweldigende kracht toe. De energie blijft komen; ze bezwijkt bijna onder het gewicht en wordt tegen de grond gedrukt. De aarde onder haar kreunt en steunt. De kracht in haar lichaam is overweldigend, genadeloos. Hij stroomt door haar aderen, zoekt naar een uitweg.

Ze wil bellen blazen.

Juist als ze merkt dat de bellen beginnen te komen, hoort ze Juliet.

'Ik weet niet hoelang ik dit nog volhoud,' zegt Juliet. Ze zit op de rand van het bed en aait een konijntje.

Hoe zijn we in bed beland? vraagt Michelle zich af. *En van wie is dat konijn?*

‘Ink, je hoeft hier verdomme niet de hele tijd te zijn,’ zegt Joey. Joey zit aan de andere kant van het bed. Een wurm graaft zich in in haar buik. Weet Juliet van die nacht met Joey, toen met de orkaan?

‘Wat moet ik anders?’ Er rolt een traan over Juliets wang. Michelle tilt haar hand op om hem weg te vegen, maar ze voelt niet Juliets warme gezicht, maar koud, rubberachtig vlees.

Ze trekt verschrikt haar hand terug, maar voelt alleen nog maar méér dode huid.

‘Jezus,’ zegt ze. Maar Jezus is er niet. Ze is alleen.

Het is donker, maar de duisternis is niet ondoordringbaar. Ze ligt tussen hoog opgestapelde lijken.

Is dit een nieuwe nachtmerrie over Behatu? Het voelt anders. De kleuren kloppen niet. Het licht wijkt af. En het stinkt. Het stinkt naar rottend vlees. Normaal ruikt ze nooit iets in haar dromen.

Michelle probeert zich om te draaien, maar voelt haar benen niet. Ook haar armen zijn dood gewicht. Het licht dat tussen de dode ledematen door schijnt is groenig. De lucht is drukkend en vochtig.

Ze voelt hoe de paniek haar keel begint dicht te knijpen. Ze leeft, maar niemand die dat weet. Niemand weet dat ze hier ligt. ‘Help!’ gilt ze.

‘Weet je, wij zijn haar ouders, en als wij zeggen dat ze dood is, dan is ze ook dood.’ Mama? Wat doet zij hier?

‘Jullie zijn nog erger dan Michelle zei dat jullie waren.’ Wat zei Ink nou? Nu zaten ze allemaal op het bed in hun appartement. De lakens hadden een vrolijk bloemenpatroon. Michelle had ze gekocht omdat Ink zo gek was op bloemen.

‘Het kan me niets schelen dat jij en Michelle zo’n wanstaltige relatie hebben,’ zei papa. ‘Wij hebben bepaalde rechten.’

‘Sodemieter op,’ zei Hoodoo Mama.

O jee, dacht Michelle. Joey maakt ze af.

‘Voor zover ik weet, hebben jullie eikels geen enkel recht wat betreft Bubbles. Stelletje egoïstische rotza...’

‘Joey!’ Dat was Ink weer.

‘Nou ja zeg,’ zei haar moeder. Hoe kan het dat de stem van haar moeder het effect heeft van een mes in haar hart, terwijl ze tegelijkertijd in haar armen wil wegkruipen?

Maar haar moeder is er niet meer. Michelle ligt weer tussen de lijken. Dood vlees filtert het daglicht.

‘Help me,’ fluistert ze.

Een spin laat zich via een ragfijn draadje zakken en blijft vlak voor haar gezicht bungelen. Hij vouwt zijn voorpoten onder zijn kin en kijkt haar aandachtig aan. Dan wijst hij naar boven. Michelle rolt moeizaam op haar rug en kijkt omhoog.

Een luipaard kijkt over de rand van de kuil. De ogen van het beest gloeien felgeel op. Zweet vormt zich op Michelles voorhoofd. De angst laat een viezige smaak achter in haar mond. Een andere luipaard voegt zich bij de eerste. Al gauw is de kuil geheel omringd.

De luipaarden wisselen blikken uit en geeuwen zo nu en dan, waarbij scherpe, gele tanden zichtbaar worden. Dan beginnen ze te grommen. Lage keelklanken, alsof ze met elkaar communiceren.

Michelles hart klopt in haar keel. Ze moeten weten dat ze hier ligt. Ze moeten weten dat ze nog leeft. Ze moeten haar angst kunnen ruiken. Ze kan de angst nu zelf ook ruiken, evenals de zware, dierlijke geur van de katten. Tranen prikken in haar ogen. Ze probeert ze weg te knippen, maar ze weten te ontsnappen en trekken een jeukend spoor over haar wangen.

Verdomme, denk ze. Ik ben Het Fenomeen Bubbles! Ik lig niet in kuilen te janken omdat ik word aangestaard door een stel luipaarden alsof ik op het menu sta. Ze kunnen me niks maken!

Ze probeert bellen te blazen, maar het lukt niet. *Geen handen, be-seft ze. Als ik maar handen had, dan kon ik bellen blazen.*

‘Zo bijzonder ben je niet, Michelle,’ zegt Joey. ‘En zombies zijn niet vies.’

Michelle kijkt naar haar lichaam. Ze heeft een grijze tint gekregen en haar kleren zijn gescheurd. Op haar huid groeit zwarte schimmel. Ze houdt een hand voor haar gezicht. Ze weet nu in ieder geval dat ze een hand heeft. Botjes steken uit de verrotte delen van haar vingers.

‘Dit klopt echt niet,’ zegt ze.

Barataria Basin New Orleans, Louisiana

Jerusha Carter keek uit over de wijde baai. Zilverreigers vlogen voorbij, als snelle, lawaaiige wolken. Blauwe reigers waadden door het ondiep en niet ver van haar roeiboort zag ze de staart van een alligator door het brakke water glijden.

Het tafereel was niet helemaal een idylle. De zon was genadeloos. Zweetdruppeltjes parelden op haar voorhoofd en ze had plekken onder haar oksels. Ze werd geteisterd door knutjes, muggen en dikke zwarte vliegen. De modder was tot boven de rand van haar laarzen gekomen en gleeed nu langs haar benen omlaag. Uit de Golf van Mexico kwam een storm opzetten: aan de horizon groeiden witte donderkoppen boven donkergrijze wolken en in de middaghitte weerklonk het gerommel van onweer in de verte.

Het Barataria Basin was een moeras ten zuiden van New Orleans, een van meerdere natuurlijke buffers voor de stad en St. Bernard Parish in het geval van een orkaan. Het was Jerusha's taak om het moeras te helpen herstellen. Vroeger, voordat de wallen waren opgeworpen, was dit hele gebied moeras geweest in plaats van een meer. Maar sinds de jaren dertig was er in het gebied rond New Orleans vijfduizend vierkante kilometer aan moeras verloren gegaan. Volgens de experts die Jerusha hadden bijgepraat, kon elke vijf kilometer aan moerasgrond de stormvloed van een orkaan met dertig centimeter verlagen. Als ze de stad dus tegen toekomstige rampen wilden beschermen, moesten ze het moeras herstellen.

Maar het was zwaar, heel zwaar werk. Slib moest worden aangevoerd en in het open water gedumpt om het minder diep te maken, zodat de planten die hier ooit groeiden terug zouden komen. Jerusha kwam in actie zodra het slib gestort was en de randen van het meer klaar waren voor herbeplanting. Met haar Aaskracht was dan zo gepiept wat anders maanden of jaren zou duren.

Gisteren was het zeewier geweest, vandaag plantte Jerusha slijkgras, *Spartina spartinae*, dat razendsnel groeide en goed gedijde in water met wisselend zoutgehalte. Zonder Jerusha zou men teams van vrijwilligers hebben moeten optrommelen om matten met zaailingen op de modder en het slib te leggen, die na verloop van tijd zouden uitgroeien tot dichte, sterke planten die hoog genoeg waren om iemand die rechtop stond geheel aan het zicht te onttrekken.

Maar vandaag was het Thanksgiving. Er waren geen teams in de weer. Jerusha was in haar eentje aan het werk. Mensen moesten ergens heen, hadden plekken om te zijn: bij familie, bij vrienden. Ze probeerde die gedachte te verdringen, probeerde niet te denken aan de diepvriesmaaltijd kalkoen die in haar appartement op haar lag te wachten of aan het telefoontje met haar ouders dat ze tijdens het eten

zou plegen, luisterend naar hun stemmen en gelukwensen en het gelach van vrienden op de achtergrond, zodat ze zich nog eenzamer zou voelen. De buidel aan haar riem zat tjokvol slijkgraszaadjes die gezaaid moesten worden. Vandaag nog.

Met een zuigend geluid stapte ze in de kniediepe smurrie die net was gedumpte. Ze stak haar hand in een van de buidels aan haar riem en wierp handenvol piepkleine zaadjes ver voor haar uit. Even sloot ze haar ogen. Ze kon de zaadjes en het pulserende, ontkiemende leven voelen. Ze putte uit haar Aaskracht, Gardeners kracht, en dirigeerde het van haar geest naar de zaadjes. Ze voelde ze reageren, groeien en openbarsten, waarop kleine scheuten ontsproten, wortels zich in de modder groeven en kwetsbare zaailingen zich oprichtten naar de zon. Langzaam en voorzichtig stimuleerde ze het slijkgras.

Ze wás het slijkgras en absorbeerde de bouwstoffen van zon, water en aarde, gebruikte ze. Haar cellen barstten open en groeiden met een onmogelijke snelheid, splitsten zich op en fuseerden weer, met elke seconde een nieuwe scheut. Ze kon het gras voor haar ogen zien groeien, kronkelend en vlechtend, de groei van een jaar in slechts enkele ogenblikken. Terwijl het gras steeds hoger reikte, lachte Jerusha, een lach die achter uit haar keel die uitdrukking gaf aan een diep, vreemd genoeg. Er waren een paar mensen die die lach zouden herkennen – het was dezelfde lach die ze soms niet kon inhouden tijdens seks. Een klinkende, opgewekte roep die uit haar binnenste leek te komen.

Tuinieren als orgasme.

Het slijkgras krulde hoger en hoger. Een bosje op enige afstand van Jerusha bleef haken aan iets slaps en bruins, waarop het gras opzij boog door het gewicht.

Ze liet de kracht los en voelde hoe ze haar schouders liet hangen. Ze was altijd moe na het gebruiken van haar Aaskracht. Na een dag werken in het moeras keerde ze terug naar haar appartement en liet zich gewoon op het bed vallen om een etmaal of langer te slapen. Zo ging het meestal: vroeg opstaan, tot zonsondergang de zaadjes zaaien om het moeras te herstellen, dan terug naar de stad voor een snelle maaltijd in een restaurant of haar appartement (maar wel alleen, altijd alleen) en tot slot slapen. Dag na dag.

Jerusha waadde door de modder naar het jonge slijkgras. Ze trok het doordrenkte stuk bruin vilt tussen de stelen vandaan. Het duurde

even voordat ze het uitgevouwen had en zag dat het een hoed was – een verformfaaide, beschimmelde en vieze gleufhoed, waarvan de voering gescheurd en goeddeels vergaan was, terwijl de band zelfs helemaal was verdwenen. Een mossel klampte zich koppig vast aan de stof. Het ding rook naar moeras.

Ze schudde haar hoofd. Weer een gleufhoed. *We hebben Cameo al een tiental hoeden gestuurd die we hier hebben gevonden, in de hoop dat het die van haar was.* De enige manier waarop ze het zeker kon weten was door ook deze op te sturen: een cadeautje voor Thanksgiving. Ze zou het doen zodra ze weer in haar appartement was.

Jerusha slaakte een zucht en keek naar de zon en de wolken. De storm had haar bijna bereikt. Het was tijd om terug te gaan, tenzij ze de regen wilde trotseren, wat een deprimerende Thanksgiving alleen maar nog deprimerender zou maken.

Met de doorweekte hoed in haar hand sjokte ze terug naar de plek waar ze de roeiboot had vastgebonden.

Het huis van de Winslows Boston, Massachusetts

‘Verdomme! Waarom laat-ie die bal nou vallen?’

De krachtterm van zijn schoonvader bracht Noel Matthews weer terug in de realiteit. Hij vroeg zich af waarom hij voor een entertainmentsysteem zat dat eruitzag als de brug van een vliegdekschip, terwijl zijn Amerikaanse schoonfamilie football keek en het enorme televisiescherm uitkafferde.

Football, dat natuurlijk niets te maken had met voetbal. Football was dat vreselijk trage testosteronspelletje waarbij enorme, in beschermers en strakke broekjes gestoken mannen op elkaar sprongen en elkaars achterwerk bepotelden. Een vreemde nationale sport voor een land dat zo verkrampt omsprong met homoseksualiteit.

Noel greep zijn cola-tic en kreunde zachtjes omdat hij daarvoor moest verzitten. Het voelde alsof zijn maag was vervangen door een kanonskogel en heimelijk knoopte hij zijn broek los. Het was Thanksgiving – die rare Amerikaanse feestdag waarop men blijkbaar vraatzucht en het uitbuiten van indianen vierde.

Maar hij kon niet anders. Hij woonde met Niobe in New York vanwege de vruchtbaarheidsbehandelingen in de Jokertown-kliniek. Haar

ouders woonden vlakbij, in Massachusetts, en Niobe was vastbesloten om haar beroemde en succesvolle echtgenoot te showen aan de welgestelde elite die haar als een baksteen had laten vallen toen haar wild card werd gedraaid en ze in een Joker veranderde. Noel had ermee ingestemd om als paradepaardje te worden gebruikt omdat ze Niobe schandelijk hadden behandeld, en verkneukelen was dan een zeer begrijpelijke reactie.

Noel mompelde iets over ‘pissen’ en ontvluchtte het mannelijke gezelschap om op zoek te gaan naar zijn vrouw. In de keuken trof hij ingehuurde hulpjes die de afwas deden en de kliekjes in plastic dozen schepten. Noel was rijk, maar dat was niet altijd zo geweest. Ze hadden het altijd weten te rooien met het salaris van zijn moeder, een professor in Cambridge. In Engeland hadden ze nooit ingehuurde hulpjes gehad.

Hij bleef stilstaan in de gang en luisterde. De sopraanstemmen van de vrouwen in de salon konden wedijveren met de bassende kreten uit de kelder. Hij liep verder door de lange gang en knoopte zijn broek en jasje dicht.

De salon was in goud- en groentinten ingericht en het vuur in de grote, marmeren haard maakte de kamer sfeervol en warm. Buiten, in de voortuin, kraakten de grote sparren onder de kracht van de wind. Morgenochtend zou er sneeuw liggen. Godzijdank hadden ze een manier om deze verstikkende familiekring te ontvluchten, mochten er vluchten uitvallen.

Hij drong zijn gezicht in een glimlach en voegde zich bij de vrouwen die zich op sofa’s rond een laag tafeltje met een zilveren koffie- en theeservies hadden geschikt. De geur versterkte de gezelligheid, en hetzelfde gold voor het staccato van het gesprek. Het deed hem deugd dat Niobe met de besten van hen aan het babbelen was, en dat haar stijlvolle uitstraling die van de andere vrouwen evenaarde en zelfs overtrof.

Het was wonderbaarlijk wat een jaar rust – en de aandacht van dure kappers, wellnessresorts aan de Dode Zee en mode uit Parijs – voor haar haar, huid en kleding had betekend. Het enige wat uit de toon viel, was de dikke staart die zijn geliefde om haar voeten had gekruld. Gelukkig hadden de laserbehandelingen de harde haartjes kunnen verwijderen.

Hun blikken kruisten elkaar en Noel was blij om de triomf in haar

ogen te zien. Hij liep achter de sofa langs, boog voorover, kuste haar op de wang en toverde een witte roos tevoorschijn. Niobe moest blozen en hij zag met genoegen hoe haar nicht Phoebe stuurs in haar theekopje tuurde. De vrouw had de hele middag lang haar vingers op zijn arm gelegd, haar decolleté geshowd en zich op andere manieren voor schut gezet.

‘Moet je niet kijken?’ vroeg zijn schoonmoeder.

‘Het spijt me vreselijk, maar het zijn een stelletje barbaren. Ze kijken naar grote kerels die zich grommend in de modder laten vallen. Ik, daarentegen, ben geen barbaar. Ik kies liever voor het gezelschap van de dames.’

Ze lachten, onoprecht. Maar Niobe lachte niet. Hij kende haar hese lachje maar al te goed. Ze keek hem met grote ogen vragend aan. Hij glimlachte om haar gerust te stellen.

Hij bestudeerde het gezicht van zijn schoonmoeder en had even spijt dat hij zijn oude ambacht had afgezworen. Als er iemand was die het verdiende om te worden gedood, was het wel Rachel Winslow. Toen Niobes wildcard was gedraaid, had ze geprobeerd haar dochter voor te doen als die van een nicht, en nadat Niobe een zelfmoordpoging had ondernomen, hadden haar ouders haar naar een instelling gestuurd waar ze behandeld werd als een kruising tussen een labrat en een seksspeeltje.

Zijn vrouw bood hem een kop thee aan. Het porselein was zo dun en breekbaar dat het aanvoelde als een insectenvleugel. Hij zag dat ze al een scheutje room had toegevoegd. Het besef dat er iemand was die wist hoe hij zijn thee dronk, en hoe hij zijn eieren graag at, en hoe heet hij zijn badwater wilde hebben, verwarmde zijn hart. En hij deed hetzelfde voor haar. Ze waren fysiek, emotioneel en mentaal met elkaar verbonden, en ze had hem geholpen met het dichten van het gat in zijn hart dat ontstaan was toen zijn vader overleed, bijna een jaar geleden.

Hij ging naast Niobe op de sofa zitten en nam een slokje thee. Hij reikte naar een kaascracker. Niet dat hij honger had, verre van zelfs, maar door de zenuwen moest hij iets met zijn handen doen, en hier in het huis van zijn schoonfamilie was roken uit den boze. Hij werd gered van nog meer calorieën toen hij de mobiele telefoon in zijn broekzak voelde trillen.

Hij zette het kopje neer, trok zijn telefoon tevoorschijn, mompelde een verontschuldiging en liep naar het raam. Op het schermpje stond

slechts NUMMER ONBEKEND, maar hij herkende het netnummer. Bagdad!

Hij kende veel mensen in Bagdad, maar die kenden hem alleen als de moslim-Aas Bahir. Slechts één iemand wist dat Noel Bahir was: zijn gewezen huisgenoot te Cambridge, nu hoofd van het kalifaat en aartsvijand, prins Siraj van Jordanië.

Deze telefoon was net nieuw. Het feit dat Siraj zijn nummer had, betekende dat de inlichtingendienst van het kalifaat overuren had gedraaid. Dat ze naar hem op zoek waren geweest, en hem hadden gevonden. Terwijl de spanning tot in elke vezel van zijn lichaam door-drong, overwoog hij zijn mogelijkheden.

Toch maar weten wat hij wil. Noel accepteerde het gesprek.

‘Ik wist niet zeker of je op zou nemen,’ klonk de bekende, lage stem.

‘Ik ook niet.’ Er viel een stilte. Noel viste zijn sigarettenetui uit zijn zak.

Eindelijk ging Siraj verder: ‘Ik heb je hulp nodig. Ben je bereid naar Bagdad te komen?’ Spanning gaf zijn geaffecteerde Cambridge-uitspraak en ruw randje.

Dat was wel het laatste wat Noel had verwacht. Hij peuterde een sigaret uit het etui en stak hem tussen zijn lippen. ‘Even denken... De vorige keer dat we elkaar zagen, werd ik onder vuur genomen door je paleiswachters. Die keer daarvoor wierp je me in een Egyptische gevangenis. Dus ik bedank voor de eer. Je weet wel, drie keer is scheepsrecht en zo.’

‘Ik beloof je dat ik niets zal proberen. Ik heb echt je hulp nodig.’

Plotseling klonk Siraj erg jong, als de studievriend die in de problemen was gekomen door de dochter van een professor en Noel om hulp vroeg, of de vriend die hem geld had geleend om zijn gokschulden af te betalen toen Noel in het eerste studiejaar verslingerd was geraakt aan het paardenrennen.

Maar voor sentimentele gedachten was nu geen tijd. ‘Hoezo?’

‘De helft van mijn pantserbrigades is uitgeschakeld in de Sudd. Dit is mijn laatste leger, Noel, het enige wat nog tussen het kalifaat en het Volksparadijs van Afrika in staat. En vertrouw me maar als ik zeg dat het Westen koste wat kost wil voorkomen dat Nshombo en Tom Weathers de olie in handen krijgen.’

‘Dat is nou net het punt. Ik vertrouw je voor geen meter. Het spijt

me van je leger, maar ik ben met pensioen. Ik ben een doodgewone burger tegenwoordig. Leuk je gesproken te hebben.’ Noel verbrak de verbinding en ging weer naast Niobe zitten.

Ze keek hem aan en hij verloor zichzelf in haar schitterend groene ogen. ‘Was dat Kevin?’ vroeg ze, met wie ze zijn agent bedoelde.

‘Ja,’ loog Noel.

‘Je hebt een sigaret in je mond,’ zei zijn gebronsde en broze schoonmoeder door op elkaar geklemd kaken.

‘Klopt, maar ik heb hem nog niet aangestoken. En ik zal even naar buiten gaan om dat te verhelpen.’

Stellar **Manhattan, New York**

Wally trok aan de kraag van zijn smoking. De kleermaker had hem verzekerd dat de smoking hem paste. Voor zover dat tenminste mogelijk was bij een man met ijzeren huid en klinknagels. Maar iets zat gewoon verkeerd.

Hij stopte met fröbelen aan zijn vlinderdas. Hij had geen flauw idee hoe je zo’n das precies omdeed, maar hij vond het te beschamend om aan een van de obers te vragen hem te helpen.

De lift kwam tot stilstand. Wally stapte eruit en voelde eventjes de cabine terugveren.

‘Hé, Rusty, hierzo.’

Ana Cortez stond buiten Stellar, een telefoon tegen haar oor gedrukt. Blijkbaar was ze even naar de hal gelopen om een telefoontje te plegen. Ze glimlachte en zwaaide naar Wally terwijl hij klossend op haar afliep.

Net als zijn smoking waren zijn schoenen op maat gemaakt. Het dure Italiaanse schoeisel zag er fraai uit, maar was nogal dun en deed weinig om het bonzen van ijzeren voeten op de marmeren vloer te dempen. Wally had liever een minder formele Thanksgiving gehad.

Thuis zouden een overall van spijkerstof en werkschoenen prima zijn geweest voor feestdagen. Hij had overwogen terug te gaan naar Minnesota voor Thanksgiving, maar ondanks de groeiende eenzaamheid en heimwee die tegenwoordig als donkere wolkjes boven hem hingen, had hij dat plan toch laten varen. Elk bezoek aan het ouderlijk huis voelde steeds een beetje ongemakkelijker aan.

Niet dat hij pa, ma en Pete niet wilde zien. Hij miste ze vreselijk. Maar het liefst ging hij terug naar de tijd van vóór *American Hero*. Gewoon weer een zaterdagmiddag tv-kijken met zijn broertje, terwijl pa snurkte in de leunstoel.

Maar Pete was nooit verder van huis geweest dan Duluth. Pa en ma waren opgegroeid in het mijnbouwgebied. Dat was hun hele leven. Soms wilde Wally zelf ook dat leven weer terug.

Zijn familie dacht dat Wally nu een jetsetleventje leidde. Vol spanning en avontuur. En die gedachte maakte ze erg gelukkig. De laatste keer dat hij naar huis was gegaan, waren zijn ouders zowat opgestegen van trots. Wally Gunderson, de held. Wally Gunderson, globe-trotter. Wally Gunderson, probleemoplosser voor de Verenigde Naties. Pete vroeg hem altijd naar de plaatsen die hij had bezocht voor het Comité, de mensen met wie hij had samengewerkt en alle goede daden die hij had verricht.

Bij elk bezoek werd het moeilijker om ze te vertellen wat ze wilden horen. Om nog maar te zwijgen van de verveling, de eenzaamheid, de doodsangsten die hij uitstond als het Comité hem weer naar een nieuwe brandhaard stuurde, de verwarring die hij voelde over wat hij deed en waarom hij dat deed, het feit dat hij al lang geleden het gevoel was kwijtgeraakt een held te zijn.

Na zijn reis naar het kalifaat was Wally amper thuis geweest.

‘Rusty is er,’ zei Ana. Ze schermde de telefoon af met haar hand. ‘Kate zegt hallo.’

‘Hallo, Ana, hallo, Kate.’

Ana sprak weer in haar telefoon. ‘Hij zegt hallootjes terug... aha... aha.’ Ze lachte. ‘Dat betwijfel ik... Maar ik moet gaan. Jij ook een fijne Thanksgiving. We spreken elkaar. Kunnen we vergelijken.’ Ana klapte haar telefoon dicht. ‘Leuk dat je er bent. Je ziet er goed uit.’

‘Jij ook.’ Haar jurk oogde duur. Hij paste zelfs bij het blauw van haar oorbellen.

Ze spreidde haar armen voor een snelle knuffel. Wally torende boven haar uit. ‘Jeeetje,’ zei hij, en voorzichtig knuffelde hij haar terug.

Hij keek naar binnen en zag obers in witte jasjes die rondliepen met dienbladen, karaffen en flessen. Ze zagen eruit als negatieven van Wally, hoewel niet zo groot. Het getinkel van glas en bestek, doorspekt met het gemurmel van tafelgesprekken, dreef naar buiten. Onbekende gezichten, onbekende stemmen. Melancholie overviel hem.

Samen met Ana liep hij naar binnen. De gerant begroette hem. Hij nam niet de moeite om te vragen of ze op de lijst met reserveringen stonden; iedereen kende Rustbelt en Earth Witch, twee van de oprichters van het Comité. De gerant leidde hen naar de hors-d'oeuvres, maar pauzeerde even toen hij zag hoe Wally's hielen deuken in de vloer achterlieten. Zijn dunne snorretje trilde licht en hij snoof, maar hij zei er verder niets van. Het restaurant zat tjokvol Azen.

Niet dat Wally veel van hen kende. Het Comité was niet meer zoals in het begin. Het was veel groter nu. En dat was goed, aangezien de wereldwijde activiteiten flink waren uitgebreid. Het ging niet langer om een stelletje amateurs van een tv-programma. Het was professioneler nu, maar ook afstandelijker. Tijdens Comité-aangelegenheden had hij een aantal van de nieuwere leden ontmoet: Garou, Noppera-bo, de Strangelets. Een van de nieuwste leden, Glassteel, knikte Wally vriendelijk toe in het voorbijgaan – ze hadden samengewerkt in Haïti. Ze hadden een redelijk team gevormd, hoewel Wally het liefst samenwerkte met DB, Drummer Boy. Maar DB was er niet meer.

De meeste gasten hadden zich verzameld bij een lange tafel waarop de hors-d'oeuvres waren uitgestald, bij de ramen die uitkeken op de skyline van Manhattan. Wally kauwde op minihotdogs met gastronomische ketchup en hield zijn oren gespitst op een gesprek waaraan hij kon meedoen. De meeste gesprekken gingen over de gevechten in de Sudd. Tijdens de taxirit naar het Empire State Building had Wally er iets over gelezen op zo'n lichtkrant op Times Square.

'Het vpa is te ver opgerukt,' verkondigde Snowblind in dat charmante Frans-Canadese accent. *Als zijde kon praten*, dacht Wally, *zou het klinken als Snowblind*. 'Het Comité hoeft zich er niet mee te bemoeien. Zodra het kalifaat zich hergroepeert, zal dit snel voorbij zijn.'

Brave Hawk schudde zijn hoofd. 'Niet als Ra zich in de strijd mengt. Het Oude Egypte heeft weinig op met het kalifaat.'

Wally had weinig trek in politieke discussies, en om eerlijk te zijn had hij ook weinig trek in Brave Hawk. Hij slenterde dus langs de tafel, langs druiven, stinkkazen en in port gemarineerde plakjes peer.

Tinker en Burrowing Owl waren in een verhit gesprek over de Wereldrechtbank verwickeld. De aankomende rechtszaken tegen Kapitein Flint en de Highwayman zorgden voor bijna net zulke grote meningsverschillen als de gevechten in Soedan. Burrowing Owl vond

dat het om een showproces ging, terwijl Tinker meende dat beide mannen voor het oog van de wereld terecht moesten staan. ‘Rusty,’ zei ze. ‘Wat vind jij ervan?’

Wally haalde zijn schouders op. ‘Eh...’ Tja, wat vond hij ervan? ‘Ik vind dat ze iets verkeerd hebben gedaan door al die lui te doden. Maar erger nog was dat ze die arme jongen ervoor hebben gebruikt.’

Burrowing Owl fronste. ‘Dat mag wel zo zijn, maar wat vind je van de soevereiniteitskwestie? De rechtsgeldigheid?’

Wally slaakte een zucht. Het was tijd om te gaan eten.

Het appartement van Jerusha Carter Garden District New Orleans, Louisiana

Haar mobiele telefoon tingelde voordat het piepje van de magnetron klonk. Dat verbaasde haar, aangezien het bij haar ouders een uur vroeger was, en ze zouden nu nog steeds aan het Thanksgiving-diner moeten zitten. Ze pakte haar mobieltje op van het tafeltje in de gang en checkte het nummer op het display.

Niet haar ouders, maar Juliet Summers. *Ink*. Raar. Ze kende Ink natuurlijk, maar vriendinnen waren ze nooit geweest.

Ze accepteerde het gesprek. ‘Hallo, Ink, hoe is het?’

‘Jerusha? Ik heb je hulp nodig.’ Op de achtergrond hoorde ze iemand schreeuwen, of nee, schélden. Een vrouw. ‘Dat is Joey. Die klote-ouders hebben hun gerechtelijk bevel gekregen. Ze gaan de stekker eruit trekken bij Michelle.’

Jerusha schrok. Michelle Pond – Het Fenomeen Bubbles – lag al langer dan een jaar in coma op Jackson Square, sinds de dag dat ze New Orleans van de totale vernietiging had gered door de nucleaire explosie te absorberen. De afgelopen zes maanden hadden haar ouders, met wie ze gebrouilleerd was, toestemming van de rechter gezocht om de toediening van vocht en voedingsstoffen te staken.

Jerusha kon nauwelijks geloven dat ze ook werkelijk gewonnen hadden. ‘Als ze dat doen, wat gaat er dan met Bubbles gebeuren volgens de artsen?’

‘Niemand die het weet,’ zei Ink, ‘maar ze vermoeden dat het snel kan gaan, gezien de enorme hoeveelheden voedingsstoffen die Michelle elk uur toegediend krijgt, en met een lichaam dat zo zwaar en

massief is als het hare. Haar lichamelijke processen kunnen bijna direct achteruitgaan, wat een hogere hartslag, een hogere bloeddruk en orgaanuitval betekent. Na drie uur kan ze al zijn overleden, misschien sneller,' verzuchtte Ink. 'Of misschien verhongert ze gewoon.'

Op Thanksgiving. De LaFleurs hebben een macaber gevoel voor humor, dacht Jerusha. 'Maar wat wil je dat ik doe?' Ze was geen advocaat, en het Comité had geen jurisdictie in de Verenigde Staten.

'Je kunt me helpen Joey tegen te houden,' antwoordde Ink. 'Ze is doorgedraaid en heeft bijna elk vers lijk in de stad laten herrijzen, en ook een paar die niet meer zo vers zijn. Ze zegt dat ze de LaFleurs gaat afmaken zodra ze zich op Jackson Square laten zien.'

Hoodoo Mama. Ik had het kunnen weten. Joey Hebert was kwaad geboren, voor zover ze wist, en het feit dat ze door het Comité was afgewezen, had haar humeur er niet beter op gemaakt.

'Ze wil niet naar me luisteren,' zei Ink, 'jij bent de enige in New Orleans die haar kan stoppen voordat het uit de klauwen loopt. Maar je moet snel zijn. Kun je me nog horen?'

Het getier op de achtergrond ging door. *Joey.* Toen hoorde ze Ink terugschreeuwen. 'Verdómmme, Joey, kalm aan nou. Je krijgt nog een hartverzakking.'

De verbinding werd verbroken. 'Ink?'

Niets.

Ze klapte de telefoon dicht. Vanuit de keuken klonk het belletje van de magnetron. Ze rook kalkoen.

Jerusha stopte de telefoon in haar broekzak en griste haar sleutels van het tafeltje.

Het huis van de Tipton-Clarkes Barlow's Landing, Massachusetts

'Dus als ik het goed begrijp,' zei Margaret Tipton-Clarke, op een toon die aangaf dat ze er helemaal niets van begreep, 'ben je... dood?'

Jonathan Tipton-Clarke, of Jonathan Hive, maar vooral Bugsy, had geweten dat het ingewikkeld kon worden als hij zijn vriendin meenam naar het Thanksgiving-diner bij zijn ouders. Zijn moeder bleef maar lastige vragen stellen. Zijn oudere broer Robert en schoonzus Norma keken elkaar boos aan over hun bord met kalkoen en cranberrysaus, als twee stuurse boekensteunen zonder boeken. De twee-

lingzusjes grijsden met welhaast bloeddorstig genoeg. Het zou een lange avond worden.

Ellen zag er prachtig uit: slank, en gekleed in een donkere jurk die alle juiste rondingen benadrukte zonder ordinair te worden. Net zoals de andere mooiste jurken van Ellen was deze speciaal voor haar ontworpen in de geest van Coco Chanel. De camee die ze om haar nek droeg, zag eruit alsof ze voor de jurk was uitgekozen in plaats van andersom. Als je haar zo zag, paste ze perfect in het ouderlijk huis van de Tipton-Clarkes. Stijlvol en exclusief, maar zonder dat de woorden ‘nouveaux riche’ in dikke letters op haar voorhoofd stonden gekalkt. De oorbel viel misschien wat uit de toon, maar die moest nu eenmaal worden gedragen.

Ze was bijna twintig jaar ouder dan Jonathan, wat op zichzelf al een beetje raar was. Maar het voornaamste probleem was dat ze niet echt zijn vriendin was. Ze was de Aas die als medium voor de overledenen optrad. Overledenen zoals zijn vriendin.

Aliyah was iets minder stijlvol dan Ellens jurk.

‘Klopt,’ zei ze via Ellens mond. ‘Ik ben... gestorven toen het leger van de kalief de Jokers in Egypte aanviel, vlak voordat het Comité werd opgericht? Voor het geval u er iets over gelezen hebt, ik was degene die ze Simoon noemden. Dat was mijn Aasnaam in *American Hero*. De tegenpartij had een Aas genaamd de Rechtschapen Djinn? In Egypte bedoel ik. Niet in *American Hero*.’

Als Aliyah nerveus werd, ratelde ze maar door en eindigde ze elke zin met een vraagteken. Als Jonathan nerveus werd, verloor zijn lichaam kleine, groene, wespachtige insecten, dus kon hij haar niets kwalijk nemen. Hij nam een hap kalkoenvulling. Zoals gewoonlijk een beetje te zout, maar met volle mond hoefde hij niets te zeggen. Dat leek hem de beste strategie.

‘Maar dat moet vreselijk voor je zijn geweest,’ zei zijn moeder.

‘O, ik kan me er niks van herinneren,’ zei Aliyah, ‘want ik had mijn oorbel niet in. Op het moment zelf was ik een zandstorm, dus droeg ik helemaal niks.’

Een van de tweelingzusjes – was het Charlotte? – leunde naar voren en liet haar kin op haar handen rusten. Ze glimlachte sluw. ‘Fascinerend,’ zei ze.

‘Ellen kan me alleen terughalen vanaf het moment waarop ik voor het laatst mijn oorbel droeg.’

‘Nee,’ zei Charlotte (of misschien was het Denise), ‘ik bedoel, fascinerend dat je in je blóótje aan het vechten was?’

Aliyah bloosde en begon te stamelen. Ze bewoog haar handen alsof ze niet zeker wist wat ze ermee moest. Na een kleine, onhoorbare zucht besloot Jonathan dat het tijd was om zijn geduld te verliezen. ‘Ze was een zandstorm,’ zei hij. ‘Een grote, kolkende, zandstraal-het-vlees-van-je-botten-zandstorm. Van de dodelijke soort.’

Charlotte keek hem glimlachend aan. Hij meende iets van overwinning te bespeuren in haar blik. *Ook ik kan dodelijk zijn*, dacht hij, waarop Charlotte een kreet slaakte en met haar hand op haar dijbeen kletste. Ze hield een klein, gifgroen beestje met verfrommelde vleugeltjes omhoog.

‘Oeps,’ zei Bugsy. ‘Sorry.’

‘Je doet alsof je dat ongedierte niet onder controle hebt,’ zei Charlotte. Of toch Denise. ‘Maar mij hou je niet voor de gek.’

‘Is het misschien te veel gevraagd,’ vroeg Bugsy’s oudere broer gekweld, ‘om een rustig, aangenaam familiediner te hebben zonder te hoeven praten over de naakte dode vrouwen met wie mijn broer het bed deelt?’

‘Dat past toch prima bij de sfeer van Thanksgiving?’ vroeg Jonathan. ‘Tenzij er nog iets ánders is om dankbaar voor te zijn.’

‘Neem me niet kwalijk,’ zei Aliyah. Ze stond op en liep ietwat onvast de kamer uit.

‘Zeg, Robert,’ zei Jonathan, ‘zijn Norma en jij nou al zwanger, of hebben de artsen geconcludeerd dat de troepen niet meer te mobiliseren zijn?’

‘Daar heb je helemaal niks mee te ma...’

‘Ach, Robert, dat bedoelde hij toch nie...’ zei hun moeder.

‘Nóрма!’ riep Denise (of Charlotte). ‘Ik vond het al zo gek, maar durfde het niet te vra...’

Nu de penis van zijn broer op het hakblok lag, duwde Jonathan zijn bord van zich af om Ellen te volgen naar de zitkamer. De kamer gloeide in het feestelijke kaarslicht. De twee lange, lederen banken, in de kleur van chocola, oogden comfortabel en waren opgesteld voor grote ramen die uitkeken over de onstuimige Atlantische Oceaan. Ellen zat op een van de banken, de voeten onder haar billen getrokken. Hij zag aan de manier waarop ze haar armen om zich heen had geslagen dat ze de oorbel niet droeg.